

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **G.K.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 grudnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 357/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mławie

z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt II K 282/22,

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Mławie wyrokiem z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt II K 282/22 uznał oskarżonego G.K. za winnego popełnienia przestępstw z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazał ww. na karę trzech lat pozbawienia wolności oraz za winnego czynu z art. 178a § 1 k.k., za co skazał G.K. na karę grzywny.

Po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę apelacji wyrokiem z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 357/23, Sąd Okręgowy w Płocku zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca skazanego G.K., który zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu, na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k., rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w zakresie obu zarzucanych czynów, a mianowicie:

- I. art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną i utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji, gdy zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania, tj. Sąd pierwszej instancji nie dokonał zwrotu aktu oskarżenia celem usunięcia braków formalnych wniesionego aktu oskarżenia pod względem braku tożsamości aktu oskarżenia z opisem czynu określonym w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, co doprowadziło do rozpoznania sprawy o czyn nieobjęty i pozostający poza sferą toczącego się postępowania, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów zarzucano skazanemu, iż prowadził pojazd i spowodował zdarzenie drogowe o godzinie 13:18 - gdy o tej godzinie nie prowadził samochodu, a tym bardziej nie znajdował się w stanie nietrzeźwości;
- II. art. 389 § 1 k.p.k. w z w. z art. 198 § 1 k.p.k., poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną i utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji opartego na opinii biegłej z zakresu chemii kryminalistycznej i badań toksykologicznych I.O. oraz kolejnych opiniach uzupełniających w tym ostatniej opinii uzupełniającej, w której biegła wprost powołuje się na treści zeznań skazanego w charakterze świadka co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż biegła przyjęła w swoich ustaleniach, iż skazany spożywał alkohol w godzinach porannych (zgodnie z zeznaniami skazanego w charakterze świadka), a w momencie zdarzenia był już w fazie eliminacji alkoholu z organizmu;
- III. art. 389 § 1 k.p.k. w z w. z art. 198 § 1 k.p.k., poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną i utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji opartego na opinii biegłego A.S., który treść swojej opinii oparł na treści zeznań skazanego w charakterze świadka - pośrednio wykorzystując opinię biegłej I.O.,

iż w chwili zdarzenia skazany znajdował się w stanie nietrzeźwości i nie jest w stanie określić jego czasu reakcji;

- IV. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez dokonanie niepełnej kontroli odwoławczej oraz brak wyczerpującego i analitycznego ustosunkowania się do zarzutów (w szczególności w zakresie zarzutów z ust. I., II., III. z niniejszej kasacji) i uzasadnienia apelacji, a nadto sprowadzenie rozważań w tym zakresie do - opartej na dowolnych i gołosłownych oraz pozostających w rażącej opozycji do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tezach Sądu drugiej instancji;
- V. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy przez Sąd Odwoławczy o przesłuchanie w charakterze świadka lekarza przeprowadzającego konsultację ortopedyczną pokrzywdzonego – A.R. w WSZ w P. na okoliczność wywiadu środowiskowego w zakresie prędkości jazdy w chwili zdarzenia, z jaką poruszał się T.O. oraz określenia stanu psychofizycznego pokrzywdzonego w chwili opisu okoliczności zdarzenia, czy był w pełni świadomy oraz jaki był z nim kontakt - co umożliwiłoby weryfikację zeznań pokrzywdzonego w charakterze świadka pod kątem ich wiarygodności oraz zostać wykorzystane do prawidłowej rekonstrukcji zdarzenia drogowego;
- VI. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy przez Sąd Odwoławczy o ustalenie danych kierowców w oparciu o nagranie z chwili zdarzenia, znajdujących się pomiędzy samochodem nagrywającym zdarzenie a miejscem wypadku oraz przesłuchanie ich w charakterze 3 świadków na okoliczność sytuacji drogowej, przebiegu wypadku, prędkości motocyklisty, wystąpienia zatoru przed miejscem wypadku, położenia pojazdów na jezdni, w sytuacji gdy wbrew twierdzeniom Sądu nagranie nie koreluje z wersją zdarzenia przyjętą przez biegłego, a sam biegły stwierdza, iż nagranie nie jest wystarczającej jakości aby dokładnie ustalić fakty dotyczące zdarzenia;
- VII. art. 201 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy przez Sąd Odwoławczy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu

drogowego i wypadków drogowych, bądź opinii uzupełniającej ustnej dotychczasowego biegłego A.S., w sytuacji gdy wbrew twierdzeniem Sądu Odwoławczego opinia nie jest rzetelna (nie zawierała załączników z przeprowadzonych symulacji), wiarygodna (biegły wadliwie wskazał w pierwszej opinii, iż nie było możliwości określenia prędkości jazdy przed zdarzeniem motocyklisty - w sytuacji gdy w uzupełniającej opinii wskazał, iż wyprzedzał pojazd nagrywający zdarzenie z prędkością 130 km/h - jednak nie dokonał zmiany wniosków, gdyż mogłoby to prowadzić do stwierdzenia, iż jego pierwsza opinia była fałszywa), obiektywna (nie dokonuje oceny zachowania skazanego, gdyż stwierdza że był nietrzeźwy i nie może określić jego reakcji a ustalenia nietrzeźwości przyjmuje w oparciu o wadliwie wydaną opinię biegłej toksykolog z wykorzystaniem zeznań w charakterze świadka);

- VIII. art. 201 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy przez Sąd Odwoławczy o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej z zakresu medycyny na okoliczność obrażeń ciała pokrzywdzonego, gdyż opinia złożona w trakcie postępowania Sądu pierwszej instancji została sporządzona w oparciu o niepełny materiał dowodowy, jest niedoprecyzowana do realiów niniejszej sprawy oraz w treści uzupełniającej opinii biegła nie udzieliła odpowiedzi zgodnie z zakresem tezy dowodowej w zakresie dokładnego odniesienia się także do dokumentacji medycznej z akcji ratunkowej LPR, a także dokładnego określenia obrażeń obejmujących odmę opłucną.

Formułując powyższe zarzuty obrońca G.K. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku oraz wyroku Sądu Rejonowego w Mławie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mławie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., albowiem na gruncie przedmiotowej sprawy,

żadnemu z zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie można przypisać przymiotu słuszności.

W istocie swej kasacja zmierza bowiem do zakwestionowania dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych poprzez podważenie oceny dowodów zgromadzonych w analizowanej sprawie. Autor kasacji poprzez powtórzenie w kasacji zarzutów z apelacji bez wątplenia dąży do powtórnej kontroli „apelacyjnej orzeczenia Sądu pierwszej Instancji”, która to kontrola miałaby zostać przeprowadzona przez Sąd Najwyższy

Sąd Okręgowy w Płocku prawidłowo i wyczerpująco odniósł się do zarzutów wskazanych przez skarżącego. Analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu pozwala przyjąć, że podniesione zarzuty apelacyjne, zostały przez Sąd Okręgowy w Płocku wszechstronnie rozważone i należycie rozpoznane. Wydane orzeczenie zostało poprzedzone wnikliwą i obiektywną oceną, która została przedstawiona w argumentach przytoczonych w uzasadnieniu wyroku. Sama zaś kasacja stanowi jedynie polemikę z prawidłowo przeprowadzoną kontrolą instancyjną i dokonanymi wcześniej przez Sąd pierwszej instancji ustaleniami faktycznymi.

Odnosząc się do zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. w zakresie niezwrócenia aktu oskarżenia w celu usunięcia braków formalnych dotyczących braku tożsamości skargi prokuratorskiej z treścią zarzutu sformułowanego w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy trafnie ocenił jego niezasadność, przedstawiając w tym zakresie przekonującą argumentację. Prawidłowo określono bowiem w rozpoznanej sprawie ramy przedmiotowo-podmiotowe obu przypisanych skazanemu czynów. Objęte zarzutami postępowania przygotowawczego czyny, przypisane następnie w wyroku Sądu pierwszej instancji są zgodne pod względem tożsamości i przystają do zdarzenia faktycznego, którego postępowanie przygotowawcze dotyczyło. Postępowanie jurysdykcyjne zostało natomiast przeprowadzone w zakresie zgodnym ze zdarzeniem, które było objęte wcześniejszym postępowaniem przygotowawczym, a postępowanie przed Sądem Najwyższym nie jest tym etapem procedowania, na którym kwestia ta winna być formułowana i rozpoznawana.

Ponadto jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 sierpnia 2018 r., V KK 277/18, zwrot aktu oskarżenia w celu usunięcia braku formalnego dotyczącego braku tożsamości aktu oskarżenia z opisem czynu określonym w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów należy uznać za konieczny wyłącznie wtedy, gdy niespójność pomiędzy treścią zarzutu aktu oskarżenia a postanowieniem o przedstawieniu (zmianie) zarzutów ma taki charakter, że rodzi wątpliwości czy w obu dokumentach chodzi o ten sam czyn (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r., II KK 228/10). Taka sytuacja zaś w analizowanej sprawie bez wątplenia nie zachodziła, a oskarżony – co oczywiste – wiedział o jakie zdarzenie z jego udziałem toczy się postępowanie jurysdykcyjne.

Nie można również zgodzić się z zarzutem sformułowanym przez obrońcę skazanego w pkt. II kasacji, dotyczącym rażącego naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik orzeczenia, a to art. 389 § 1 k.p.k. w z w. z art. 198 § 1 k.p.k., poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną i utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji opartego na opinii biegłej z zakresu chemii kryminalistycznej i badań toksykologicznych I.O. oraz kolejnych opiniach uzupełniających w tym ostatniej, w której biegła – jak to wywodzi skarżący – wprost powołuje się na treści zeznań skazanego w charakterze świadka co miało – jego zdaniem – istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż biegła przyjęła w swoich ustaleniach, iż skazany spożywał alkohol w godzinach porannych (tj. zgodnie z jego zeznaniami w charakterze świadka) i na tej podstawie ustaliła, że w momencie zdarzenia był już w fazie eliminacji alkoholu z organizmu. Sąd Okręgowy w Płocku dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej w tym zakresie, szczegółowo odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów kwestionujących wartość dowodową opinii biegłej O. Wobec wyczerpującej argumentacji Sądu drugiej instancji w odniesieniu do tego zagadnienia brak konieczności jej ponownego przytaczania w tym miejscu. Odesłać zaś należy Autora kasacji do powtórnej, pogłębionej tym razem, lektury uzasadnienia Sądu odwoławczego w powyższym zakresie. Wskazać należy, że – jak słusznie zauważył Sąd drugiej instancji – podstawę wydania opinii biegłej stanowił obiektywny materiał dowodowy w postaci wyników badań próbek krwi pobranych od G. K. po zdarzeniu, na co w najmniejszym nawet zakresie nie mogły mieć wpływu wcześniejsze depozycje skazanego złożone w charakterze

świadka. Sąd, wobec jednoznaczności obiektywnych dowodów w postaci badań krwi, zasadnie wskazał, dlaczego, mimo że depozycje G.K. zostały wspomniane w treści opinii, to nie miały wpływu na wnioski z tych opinii płynące. obrońca skazanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia kwestionuje natomiast wartość dowodową opinii biegłej sądowej, które w swej istocie są niekorzystne dla G.K., polemizując z prawidłowo przeprowadzoną oceną dowodu z tychże opinii, nie przedstawiając żadnej przekonującej argumentacji mogącej wnioski opinii podważyć.

Odnosząc się do zarzutu ujętego w pkt. III kasacji, kwestionującego nieprawidłowe zweryfikowanie wartości dowodowej tym razem opinii biegłego A.S., który, jak twierdzi skarżący, swoją opinię oparł również na treści zeznań skazanego w charakterze świadka - pośrednio wykorzystując opinie biegłej I.O., że w chwili zdarzenia skazany znajdował się w stanie nietrzeźwości i nie jest w stanie określić jego czasu reakcji, stwierdzić należy, iż aktualne pozostają w tym przypadku uwagi Sądu Najwyższego poczynione w odniesieniu do zarzutu ujętego w pkt. II kasacji. Sąd drugiej instancji wskazał, dlaczego w treści opinii tego biegłego zostały wymienione wśród materiału dowodowego stanowiącego podstawę wydania opinii depozycje G.K. występującego na tym etapie postępowania karnego w charakterze świadka. Szczegółowo opisał także ustalenia poczynione przez biegłego w swych opiniach, akcentując wartość jaką dla wniosków z tych opinii płynących miały przede wszystkim nagrania z rejestratora. Brak zatem podstaw do kwestionowania ustaleń opinii biegłego sądowego w zakresie wskazanym przez obróć skazanego tym punkcie kasacji.

Brak także argumentów do uznania za zasadny zarzutu sformułowanego w pkt. IV kasacji. Trudno bowiem dociec, wobec przedstawionych wyżej rozważań w odniesieniu do trzech omówionych już wcześniej zarzutów przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej przez skarżącego na ich poparcie, jaki był sens niejako „powtarzania” w tym punkcie kasacji zarzutów z trzech poprzednich punktów. Autor kasacji po raz kolejny podejmuje bowiem polemikę z ustaleniami Sądu pierwszej instancji zaaprobowanymi przez Sąd drugiej instancji, który to Sąd wyczerpująco przedstawił powody owej aprobaty dla tych ustaleń. Tymczasem

obrońca, tak jak miało to miejsce w apelacji, podważa jednoznaczne dowody pozwalające dokonać oceny zachowania skazanego w tej sprawie, za które winien podnieść odpowiedzialność karaną.

Odnosząc się do zarzutu z pkt. V kasacji, wskazać należy, że Sąd odwoławczy zasadnie przywołując podstawy z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. oddalił wniosek dowodowy obrońcy skazanego o przesłuchanie w charakterze świadka lekarza przeprowadzającego konsultację ortopedyczną pokrzywdzonego – A.R. w WSZ w P. na okoliczność wywiadu środowiskowego w zakresie prędkości jazdy w chwili zdarzenia, z jaką poruszał się T.O. oraz określenia stanu psychofizycznego pokrzywdzonego w chwili opisywania okoliczności zdarzenia, tj. czy był w pełni świadomy oraz jaki był z nim kontakt - co umożliwiłoby weryfikację zeznań pokrzywdzonego w charakterze świadka pod kątem ich wiarygodności oraz mogło zostać wykorzystane do prawidłowej rekonstrukcji zdarzenia drogowego. Trafnie w postanowieniu o oddaleniu tego wniosku wskazał Sąd drugiej instancji, że taki dowód nie jest przydatny dla ustalenia okoliczności przebiegu wypadku drogowego. Logicznie uargumentował Sąd odwoławczy, że lekarz ortopeda konsultujący pokrzywdzonego nie przeprowadzał wywiadu środowiskowego. Rozpytał tylko o okoliczności zdarzenia. Ustaleniom w tym zakresie, nie można przydać zatem waloru zeznań składanych w charakterze świadka. Takie depozycje są bowiem najczęściej udzielane przez osoby z obrażeniami ciała, znajdujące się w stanie istotnego, uzasadnionego okolicznościami takiego zdarzenia pobudzenia emocjonalnego, wpływającymi na stan zdrowia takiego świadka w sposób istotny i dynamiczny.

Sformułowany przez skarżącego w pkt. VI kasacji zarzut również ocenić należało jako chybiony. Trafnie uargumentował i w tym przypadku Sąd odwoławczy, że przebieg wypadku drogowego objętego skargą oskarżyciela publicznego został utrwalony dzięki zapisowi na kamerze pojazdu, który wówczas poruszał się po jezdni i był wyprzedzany przez motocyklistę. Nagranie to jest natomiast dowodem o charakterze obiektywnym i bezwzględnie wiarygodnym. Prezentuje – jak słusznie zauważył Sąd drugiej instancji – przebieg, dynamikę i mechanizm wypadku drogowego. Pozwala przez to na ustalenia, gdzie na poszczególnych etapach tego zdarzenia znajdowali

się na jezdni oskarżony i pokrzywdzony. Jest to zatem dowód o podstawowym znaczeniu dla poczynionych ustaleń faktycznych. Opinie biegłego są zaś jasne w swej treści, a wnioski z nich płynące kategoryczne. Autor kasacji, jak było to już nadmieniane na wstępie, polemizuje jedynie z mającymi kardynalne znaczenie dla ustalenia okoliczności sprawy dowodami przesądzającymi o odpowiedzialności skazanego, próbując je zdeprecjonować.

Takie same wnioski legły u podstaw uznania za bezzasadny zarzutu sformułowanego w pkt. VII kasacji. Podważane przez obrońcę skazanego opinie wydane przez biegłego z zakresu ruchu drogowego i wypadków drogowych trafnie zostały obdarzone przymiotem rzetelności i obiektywizmu przez Sądy obu instancji. Należy podzielić argumentację, która została przedstawiona przez Sąd odwoławczy w odniesieniu do prezentowanych przez obrońcę wątpliwości w uzasadnieniu na k. 519-523 akt sprawy i powtórnie autora kasacji odesłać do niej.

Wobec powyższych rozważań, wspólnych co do niezasadności kwestionowania przez skarżącego opinii biegłych wydanych w przedmiotowej sprawie, należy wreszcie stwierdzić, że na uwzględnienie nie zasługiwał też ostatni sformułowany przez obrońcę skazanego w pkt. VIII kasacji zarzut, mający na celu tym razem zdeprecjonowanie opinii biegłej z zakresu medycyny wydanej na okoliczność obrażeń ciała pokrzywdzonego w sprawie. Zasadnie wskazał Sąd Okręgowy w Płocku w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego, że ten dowód został już uprzednio przeprowadzony w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Mławie. Biegła wydała opinię w zakresie wskazanym we wniosku dowodowym sformułowanym przez obrońcę G.K. Rzeczona opinia trafnie obdarzona została walorem rzetelności, przy stwierdzeniu, że jest pozbawiona wewnętrznych sprzeczności. W pełni należy podzielić argumentację Sądu drugiej instancji w zakresie oddalenia ponownego wniosku dowodowego obrony w tym zakresie.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w postępowaniu apelacyjnym żadnego uchybienia, które skutkować mogłoby uwzględnieniem kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, konieczne było obciążenie skazanego – na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego, w tym wydatkami w kwocie 20,00 złotych.

Uwzględniając powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.l]